

„Táncolni kell, Uram! A zene majd csak megjön valahonnan!”

Ezt Zorba a görög mondja a 7 Oszkár díjat nyert filmben.

Itt olvashatsz róla többet, sőt Zorba táncát is megnézheted. A blog címe jellemzően: Zorba, a görög – A pozitív gondolkodás oktatófilmje.

<http://kernertraining.hu/szemelyisegfejlesztes-blog/sikerblog/pozitiv-gondolkodas/zorba-a-gorog/>

Van a mondásnak még egy vetülete.

Az átlagember úgy képzei el az író, hogy reggel felébred, miközben megreggelizik felméri, hogy van-e éppen ihlete vagy nincs. Ha van, akkor ír, ha nincs megpróbálja mással elütni az időt.

Micsoda naivitás!

Mi a valóság? Nézzük, például Stephen Kinget! (<http://www.men.hu/7-hires-iro-meglepo-muhelytitka/nagyvilag/jo-tudni/16299>).

Stephen King „Az írásról” című könyvében bevallja: naponta legalább tíz oldalt ír, bármi is történjék. Ünnepekkor, vakáció és betegség idején is, és igen, akkor is, ha épp semmi kedve nincs írni.

Úgy véli, az íráshoz – és minden egyéb kreatív feladathoz – nem elsősorban ihletre, hanem önfegyelemre van szükség, és ebbe nem fér bele, hogy akár egyetlen napra is kiess a lendületből.

King technikája mindenképp célravezető, hiszen korunk egyik legtermékenyebb szerzőjéről van szó.

Vagy itt van Hemingway (<http://www.bibl.u-szeged.hu/exhib/hemingway/muveszete.html>)

"Ha egy könyvön vagy elbeszélésen dolgozom, minden reggel írok, amint csak a világosság megengedi. Ilyenkor nem zavarja az embert senki, hűvös van vagy hideg, az ember hozzáfog a munkához, és írás közben megmelegszik. Elolvassa amit írt, és mivel az ember mindig akkor áll meg, amikor tudja, mi fog legközelebb történni, onnan folytatja tovább. Addig ír, amíg ahhoz a helyhez nem ér, ahol még nem fogyott ki belőle a szusz, és tudja, hogy mi fog legközelebb történni, akkor megáll, és megpróbál élni másnapig, akkor aztán újra belekap. Mondjuk elkezd reggel hatkor, és ír délig, vagy esetleg hamarabb végez. Amikor az ember abbahagyja, olyan üres, de ugyanakkor nemcsak üres, hanem telített is, mint amikor az ember olyan valakivel szeretkezett, akibe szerelmes. Semmi nem érthat, semmi sem történhet, semminek nincs jelentősége egészen másnapig, amikor az ember újrakezdi. Csak a várakozás nehéz a másnapra, ezen kell átvergődni."
Részletek az "Interjú! Nagy írók műhelyében" című kötet Ernest Hemingway című fejezetéből (Budapest, Európa Kvk., 1965.)

Murakami Haruki hasonlóan ír a munkastílusáról (Miről beszélek, amikor futásról beszélek?). De ez a könyve főleg a futásról szól, és látjuk, hogy ott is hasonló a helyzet (50. oldal):

Ám bármennyire is nekem való a hosszútávfutás, olyan napok is akadnak, amikor nehéznek érzem a testem, és valahogy nincs kedvem futni. Pontosabban szólva, igen gyakran akadnak ilyen napok. Ilyenkor mindenféle valósnak tűnő indokot hozok föl, hogy kihagyhassam az edzést. Egyszer interjút készítettem Szeko Tosihikóval, olimpikon futóval. Nem sokkal azután, hogy visszavonult, és az S&B csapatának tréneré lett. Ezt kérdeztem tőle: „Egy futóval az ön szintjén is előfordul, hogy úgy érzi, ma nincs kedvem futni, jaj ne, inkább szeretnék tovább heverészni itt-hon?” Szeko Tosihikónak szó szerint majd kiesetek a szemei. Aztán (olyan hangon, hogy „miféle hülyeségeket tetszik itt kérdezni”), azt felelte: „Magától érteődik, nem? De még milyen gyakran!”

Ha most visszagondolok, magam kérdeztem, de buta kérdés volt. Illetve, már akkor is tudtam, hogy az. De akkor is hallani akartam a választ Szeko szájából. Hallani akartam, hogy - akkor is, ha az izomzatunk, az edzésmennyiségünk, a motivációnk szintje ég és föld - érzett-e ugyanúgy, mint én, amikor korán reggel fölkeltem és bekötöttem a cipőjét. És a válasza a szívem mélyéig megnyugvással töltött el. Hogy szóval akkor mind ugyanúgy vagyunk.

Na, és a judo edzések?

Pados Robi klasszikusan tömör megállapítása:

Ha elkezdek gondolkodni azon, hogy elinduljak-e edzésre vagy ne, mindig sokkal több érv szól mellett, hogy ne menjek, mint mellett, hogy menjek. Ezért inkább nem is gondolkodom rajta.

3